ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 15 KATOWICE, DNIA 30 CZERWCA **1945**

Poz. **T R E Ś Ć :** Str.

DZIAŁ URZĘDOWY

201.
DEKRET
z dnia 24 maja 1945 r.
o utworzeniu Politechniki Śląskiej.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 118 z dnia 11 czerwca 1945 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się Politechnikę Śląską z siedzibą w Katowicach.

Art. 2. Politechnika Śląska jest państwową szkołą akademicką.

Art. 3. (1) Politechnika Śląska dzieli się na cztery wydziały: 1) mechaniczny, 2) elektryczny, 3) hutniczy, 4) inżynieryjno-budowlany.

(2) Minister Oświaty może w drodze rozporządzenia powołać do życia nowe wydziały i oddziały.

Art. 4. (1) Pierwszego rektora i pierwszy skład profesorów Politechniki Śląskiej mianuje Prezydent Krajowej Rady Narodowej na wniosek Ministra Oświaty.

(2) W okresie organizacyjnym, trwającym do dnia 30 sierpnia 1946 r., rektor Politechniki Śląskiej ma kompetencje senatu akademickiego, dziekanów i rad wydziałowych.

(3) Minister Oświaty może w drodze rozporządzenia ograniczyć kompetencje rektora, określone w ust. (2).

Art. 5. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Oświaty.

Art. 6. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
(—) Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
(—) Edward Osóbka-Morawski

Minister Oświaty:
(—) Dr Stanisław Skrzeszewski

202.

DEKRET

z dnia 24 maja 1945 r.

o utworzeniu wstępnego roku studiów w szkołach wyższych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 122 z dnia 11 czerwca 1945 r.)

Sześcioletnia przerwa w normalnej pracy naszego szkolnictwa spowodowała, iż w ciągu najbliższych lat szkoły wyższe stać będą wobec faktu katastrofalnego zmniejszenia się wpływu kandydatów, posiadających pełne przygotowanie do studiów wyższych.

Ponieważ zaś straty- jakie poniosła w okresie okupacji inteligencja polska, oraz potrzeby odbudowy kraju domagają się szybkiego szkolenia wykwalifikowanych specjalistów wszystkich dziedzin, przeto na podstawie ustawy z dn. 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Na każdym wydziale szkoły wyższej, począwszy od roku akademickiego szkolnego 1945/46, tworzy się na okres przejściowy aż do odwołania wstępny rok studiów.

Art. 2. Na wstępny rok studiów mogą być przyjęci kandydaci, którzy przedstawią decyzję specjalnych państwowych komisyj weryfikacyjno-kwalifikacyjnych, powołanych rozporządzeniem Ministra Oświaty.

Art. 3. Zadaniem wstępnego roku studiów jest przygotowanie słuchaczy do dalszych studiów na danym wydziale. Organizację i programy wstępnego roku studiów opracują rady wydziałowe i przedstawią do zatwierdzenia Ministrowi Oświaty.

Art. 4. Rady wydziałowe otoczą szczególną opieką wstępny rok studiów przy zapewnieniu mu odpowiedniego doboru wykładowców, zarówno spośród własnych sił naukowych, jak i w wypadku koniecznej potrzeby z poza swojego grona.

Art. 5. Słuchacze wstępnego roku studiów posiadają pełne prawa studentów. Przepisy, dotyczące studentów szkół wyższych, stosują się do nich odpowiednio.

Art. 6. Rozporządzenie Ministra Oświaty określi szczegółowe warunki przyjęcia na wstępny oraz przejścia na pierwszy rok studiów.

Art. 7. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Oświaty w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministrami.

Art. 8. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Minister Oświaty ustali w drodze rozporządzenia wykonawczego termin wygaśnięcia mocy obowiązującej niniejszego dekretu.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
(—) Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
(—) Edward Osóbka-Morawski
Minister Oświaty:
(—) Stanisław Skrzeszewski

203.

DEKRET

z dnia 24 maja 1945 r.

o utworzeniu Ministerstwa Odbudowy.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 123 z dnia 11 czerwca 1945 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się Ministerstwo Odbudowy.

Art. 2. (1) Zakres działania Ministerstwa Odbudowy obejmuje sprawy:

1) odbudowy ,rozbudowy i budowy osiedli miejskich i wiejskich,
2) odbudowy, budowy i przebudowy gmachów państwowych z wyjątkiem wojskowych oraz ogólnego zarządu gmachami i placami państwowymi z wyjątkiem wojskowych,
3) polityki budowlanej,
4) polityki terenowej, osiedleńczej i mieszkaniowej,
5) państwowych zakładów wodociągowych i kanalizacyjnych,
6) grobownictwa wojennego,
7) nadzoru budowlanego,
8) nadzoru techniczno-budowlanego nad zakładami i urządzeniami użyteczności publicznej,
9) projektowania budynków typowych i normalizacji materiałów oraz części składowych budynków,
10) organizacji produkcji materiałów budowlanych i elementów budowlanych o znaczeniu miejscowym,
11) nadzoru nad przedsiębiorstwami budowlanymi i ich organizacjami oraz rzemiosłem budowlanym,
12) nadzoru nad wykonywaniem zawodu kierownika robót budowlanych.

(2) Zwykły i bezpośredni zarząd nad poszczególnymi budynkami i placami państwowymi należy do władz, w których użytkowaniu obiekty te pozostają.

Art. 3. Ustalony przepisami prawnymi zakres działania poszczególnych Ministerstw w sprawach, objętych art. 2, przechodzi na Ministerstwo Odbudowy.

Art. 4. (1) Minister odbudowy jest władzą naczelną w zakresie planowego zagospodarowania przestrzennego kraju.

(2) Organem centralnym dla spraw planowego zagospodarowania przestrzennego kraju jest Główny Urząd Planowania Przestrzennego przy Ministerstwie Odbudowy.

(3) Organizację i zakres działania Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego i organów mu podległych regulują przepisy specjalne.

Art. 5. (1) Przy Ministerstwie Odbudowy powołuje się Instytut Badawczy Budownictwa, którego zadaniem jest opracowywanie zagadnień naukowo-badawczych z zakresu budownictwa.

(2) Statut Instytutu Badawczego Budownictwa ustalą Ministrowie: Odbudowy, Przemysłu i Komunikacji.

Art. 6. (1) Właściwość władz podległych w sprawach, należących do zakresu działania Ministerstwa Odbudowy, określają przepisy szczególne.

(2) Dla wykonywania zadań o charakterze techniczno-budowlanym Minister Odbudowy, w porozumieniu z interesowanymi Ministrami, może powołać organy specjalne.

Art. 7. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Odbudowy.

Art. 8. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
(—) Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
(—) Edward Osóbka-Morawski
Minister Odbudowy:
(—) Michał Kaczorowski

204.

ROZPORZĄDZENIE

PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 18 maja 1945 r.

o organizacji i zakresie działania organów podległych Głównemu Urzędowi Pomiarów Kraju.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 20 poz. 112 z dnia 28 maja 1945 r.)

Na podstawie art. 6 ust. (1) dekretu z dnia 30 marca 1945 r. o pomiarach kraju i organizacji miernictwa (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 58) w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej zarządzam, co następuje:

§ 1. (1) Sprawy administracji miernictwa włącza się do zakresu działania wojewodów i starostów powiatowych (grodzkich) na zasadach ustalonych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 555 z 1936 r.).

(2) Sprawy pomiarów kraju załatwiane będą we władzach administracji ogólnej II i I instancji łącznie ze sprawami administracji miernictwa.

§ 2. (1) Organami Głównego Urzędu Pomiarów Kraju są:

a) przy urzędach wojewódzkich — wydziały pomiarów,

b) przy starostwach powiatowych — referaty pomiarów.

(2) Na obszarach m. st. Warszawy i m. Łodzi tworzy się przy zarządach miejskich — wydziały pomiarów, które spełniają obowiązki i czynności wydziałów pomiarów urzędów wojewódzkich.

(3) Na obszarach powiatów miejskich tworzy się przy zarządach miejskich — biura pomiarów, które spełniają obowiązki i czynności referatów pomiarów starostw powiatowych.

(4) Na obszarze m. st. Warszawy i m. Łodzi biuro pomiarów, utworzone na terenie jednego z powiatów grodzkich, może objąć swym zakresem działania również tereny innych powiatów grodzkich.

(5) Przy zarządach miejskich miast niewydzielonych lub zarządach gminnych mogą być zorganizowane referaty pomiarów lub powołani rzeczoznawcy pomiarów.

(6) O potrzebie i rozmiarach organizacji, wskazanej w ust. 4) i 5), decyduje Główny Urząd Pomiarów Kraju.

§ 3. Wydział pomiarów urzędu wojewódzkiego ma pieczę nad całokształtem spraw pomiarowych danego województwa i jest powołany do spełnienia w jego obrębie zadań, wynikających z zakresu działania Głównego Urzędu Pomiarów Kraju, a w szczególności przeprowadzania pomiarów szczegółowych, ewidencji i koordynowania pomiarów stosowanych, wykonywanych przez inne organa państwowe dla celów specjalnych danego resortu, nadzoru nad zawodem mierniczym, prowadzenie wojewódzkiego archiwum mierniczego oraz sprawy administracji miernictwa — w I instancji, a sprawy katastru gruntowego i administracyjno-prawne, związane z pomiarami stosowanymi — w II instancji.

§ 4. Referaty pomiarów starostw powiatowych lub miejskie biura pomiarów są powołane do spełniania na terenie danego powiatu (miasta) zadań ogólnych, określonych w § 3, a w szczególności stałej aktualizacji pomiarów szczegółowych, ewidencji pomiarów stosowanych, prowadzenie katastru, prowadzenie powiatowego archiwum mierniczego, sprawy katastru gruntowego i administracyjno-prawne, związane z pomiarami stosowanymi — w I instancji, oraz załatwianie spraw mierniczych i wykonywanie odpowiednich czynności technicznych, związanych z planowaniem osiedli, budownictwem naziemnym i podziemnym, inwestycjami miejskimi i gospodarką terenami w granicach osiedli.

§ 5. W zakresie organizowania miejskich organów pomiarowych oraz wykonywanych przez nich funkcyj technicznych zarządy miejskie podlegają zarządzeniom Głównego Urzędu Pomiarów Kraju lub terenowo właściwym wydziałom pomiarów urzędów wojewódzkich.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
(—) Edward Osóbka-Morawski

205.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 15 maja 1945 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie wykonania dekretu o reformie samorządowego systemu podatkowego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 20 poz. 113 z dnia 28 maja 1945 r.)

Na podstawie art. 11 dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 73) zarządza się, co następuje:

§ 1. (1) Artykuły, powoływane w niniejszym rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają artykuły dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 73), zaś paragrafy dotyczą rozporządzenia niniejszego.

§ 2. (1) Wymiaru podatków, wymienionych w art. 1, dokonują zarządy miejskie dla gmin miejskich, a zarządy gminne dla gmin wiejskich.

(2) Zarządy gmin miejskich i wiejskich mogą posługiwać się w akcji wymiarowej danymi, posiadanymi przez władze skarbowe.

(3) Władze skarbowe są obowiązane na żądanie zarządów gmin, w miarę możności, dokonać wstępnych czynności wymiarowych, aż do wypełnienia nakazów płatniczych włącznie. Nakazy zostaną zaopatrzone w podpisy lub pieczęcie przez właściwe zarządy gmin i doręczone przez nie płatnikom. Równocześnie zarządy gmin założą właściwe księgi biercze.

§ 3. (1) Zarządy gmin miejskich i wiejskich są władzami egzekucyjnymi, powołanymi do przymusowego ściągania zaległości w podatkach, wymienionych w art. 1. Do ich postępowania mają odpowiednie zastosowanie przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580), zmienione rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 24), z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 78) i z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 340) oraz wydane na ich podstawie instrukcje i zarządzenia.

Ilekroć w wymienionych rozporządzeniach Rady Ministrów jest mowa o władzy egzekucyjnej lub urzędzie skarbowym, odnosi się to również do zarządów gmin miejskich i wiejskich.

(2) Władze skarbowe obowiązane są dokonać egzekucji na wezwanie gmin.

(3) W przypadku zbiegu egzekucji, prowadzonej przez gminę w stosunku do danego zobowiązanego, z egzekucją, prowadzoną przez urzędy skarbowe do tegoż zobowiązanego, tytuły wykonawcze łącznie z protokółami dokonanych czynności powinny być — na żądanie urzędu skarbowego — przekazane skarbowej władzy egzekucyjnej celem dalszego prowadzenia egzekucji.

(4) W przypadku zbiegu egzekucji prowadzonej przez gminę, z egzekucją, prowadzoną przez urzędy skarbowe co do przedmiotu lub prawa majątkowego, tytuły wykonawcze łącznie z protokółami dokonanych czynności powinny być przekazane urzędom skarbowym, celem dalszego prowadzenia egzekucji.

§ 4. Przez zaległości podatków, o których mowa w art. 2, rozumie się sumy, należne na rzecz Skarbu Państwa, specjalnych funduszów oraz dodatki samorządowe.

Podatek gruntowy.

§ 5. Na podstawie aktów: wymiarowych podatku gruntowego, katastralnych, komisyj klasyfikacyjnych urzędów ziemskich i wydziałów hipotecznych, o ile one zachowały się, władze, wymienione w § 2, sporządzą wykazy, zawierające dla każdej gminy:

a) ogólny obszar gruntów w każdej gromadzie,

b) obszar gruntów według poszczególnych rodzajów użytków stosownie do przepisów art. 3, ust. 1,

c) obszar gruntów zwolnionych od podatku gruntowego,

d) obszar nieużytków.

Takie same wykazy powinny być sporządzone dla gmin miejskich w odniesieniu do każdego płatnika.

§ 6. (1) W przypadku, gdyby władze skarbowe nie posiadały aktów, potrzebnych do wymiaru podatku gruntowego, władze wymienione w § 2 sporządzą wykazy gruntów, podlegających podatkowi gruntowemu na zasadzie własnych aktów. W braku i takich aktów wykazy gruntów powinny być sporządzone:

a) w gminach miejskich — na podstawie pisemnych oświadczeń płatników,

b) w gminach wiejskich — na podstawie pisemnych oświadczeń sołtysów,

c) w odniesieniu do nierozparcelowanych majątków — na podstawie pisemnych oświadczeń zarządców.

(2) Oświadczenia powinny być sprawdzone i porównane przez władze wymiarowe z dokumentami, wskazującymi obszar gruntów, a będącymi w posiadaniu osób, składających oświadczenia. W przypadku braku dokumentów — w oświadczeniach powinna być wzmianka, że wiarogodność i ścisłość podanych informacyj osoby, składające oświadczenia, potwierdzają własnoręcznym podpisem.

§ 7. W wykazach gruntów, o których mowa w poprzednim paragrafie, należy umieścić:

1) nazwisko i imię właściciela, użytkownika, dzierżawcy lub posiadacza gruntów,

2) ogólny obszar posiadanych gruntów ze wskazaniem dokumentu, potwierdzającego ten obszar, lub wzmiankę o braku takiego dokumentu,

3) obszar poszczególnych użytków stosownie do art. 3 ust. (1), lit. a) i b),

4) obszar specjalnych upraw,

5) obszar gruntów zwolnionych ze wskazaniem podstawy prawnej zwolnienia i odnośnych dokumentów,

6) obszar nieużytków.

§ 8. Ugory uważa się za grunty uprawne w rozumieniu art. 3 ust. (1) dekretu.

§ 9. Przez specjalne uprawy, o których mowa w art. 3 ust. (2), rozumie się także uprawy wikliny, chmielu, tytoniu, cykorii i buraków cukrowych.

§ 10. Stosownie do przepisów art. 10 pkt. 1 nie korzystają ze zwolnienia od podatku gruntowego:

1) grunty osad, objętych postępowaniem scaleniowym, lub powstałe w wyniku scalenia,

2) grunty, na których dokonano inwestycyj — wymienione w art. 2 pkt. 8 i 9 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593).

§ 11. (1) Podwyższenie stawek podatku gruntowego na zasadzie art. 3 ust. (2) może nastąpić tylko wówczas, gdy:

a) wpływy z podatku gruntowego, wymierzonego według stawek, ustalonych w art. 3 ust. (1), nie są wystarczające na pokrycie wydatków związków samorządowych, związanych z wykonaniem ich zadań ustawowych i uzasadnionych istotną potrzebą;

b) jakość ziemi na obszarze danego związku samorządowego, stan zagospodarowania użytków rolnych, bliskość i możność zbycia płodów rolnych i produktów gospodarstw hodowlanych po cenach wyższych uzasadnia takie podwyższenie.

(2) Podwyższenie stawek na obszarze, podległym gminnej (miejskiej) radzie narodowej, może dotyczyć tylko całego obszaru gminy i wszystkich rodzajów użytków (art. 3 ust. [1]).

§ 12. Uchwały gminnych (miejskich) rad narodowych o podwyższeniu stawek powinny być szczegółowo umotywowane.

§ 13. (1) Uchwały gminnych (miejskich) rad narodowych o podwyższeniu stawek podatku gruntowego mogą być powzięte tylko przed dokonaniem wymiaru tegoż podatku.

(2) Uchwały powiatowych i wojewódzkich rad narodowych o podwyższeniu stawek podatku gruntowego na zasadzie postanowień ust. (3) art. 3 mogą być powzięte tylko w terminie do 15 sierpnia 1945 r.

(3) Uchwały o podwyższeniu stawek podatku gruntowego powinny wskazywać, czy objęto nimi podwyżkę na cele budowy i odbudowy szkół i w jakiej wysokości.

§ 14. (1) Najpóźniej w ciągu dni 3 po powzięciu uchwały o podwyższeniu stawek podatku gruntowego — uchwała w odpisach powinna być jednocześnie przedstawiona do zatwierdzenia prezydium powiatowej i wojewódzkiej rady narodowej, a w odniesieniu do uchwał rad narodowych miast wydzielonych, prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

(2) Prezydium powiatowej rady narodowej powinno powziąć odpowiednią uchwałę i przesłać ją do prezydium wojewódzkiej rady narodowej najpóźniej w ciągu 3 dni po otrzymaniu uchwały gminnej lub miejskiej rady narodowej.

§ 15. Zatwierdzenie uchwał, podwyższających stawki podatku gruntowego przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej powinno nastąpić najpóźniej w ciągu dni 7 po ich otrzymaniu.

§ 16. Uważa się, że uchwały gminnych lub miejskich rad narodowych o podwyższeniu stawek podatku gruntowego zostały zatwierdzone, o ile w terminach, wyznaczonych w § 14 i 15, nie zapadną odmienne uchwały prezydiów powiatowych lub wojewódzkich rad narodowych.

§ 17. Uchwały rad narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi o podwyższeniu stawek podatku gruntowego podlegają zatwierdzeniu przez Prezydium Krajowej Rady Narodowej.

§ 18. Gminne (miejskie) rady narodowe, które nie zamierzają podwyższyć stawek podatku gruntowego, zawiadomią o tym jednocześnie prezydium powiatowej i wojewódzkiej rady narodowej, a w odniesieniu do miast wydzielonych — prezydium wojewódzkiej rady narodowej na 14 dni przed przystąpieniem do obliczania kwot należnego podatku gruntowego.

§ 19. Postanowienia § 14 ust. (2) i § 15 o terminach mają odpowiednie zastosowanie w przypadkach, wymienionych w poprzednim paragrafie, gdy powiatowa lub wojewódzka rada narodowa zamierza skorzystać z uprawnień przyznanych im w art. 3 ust. (3) dekretu.

§ 20. Grunty majątków nierozparcelowanych zalicza się do gruntów gromady sąsiadującej, w skład której majątek wchodzi pod względem administracyjnym.

§ 21. O dokonanym wymiarze podatku gruntowego za pomocą nakazów płatniczych zawiadamiają:

1) zarządy gminne — sołtysów każdej gromady lub zarządców majątków nierozparcelowanych,

2) zarządy miejskie — poszczególnych płatników.

§ 22. Nakazy płatnicze podatku gruntowego powinny zawierać:

1) nazwę władzy wymiarowej,

2) nazwisko i imię płatnika lub nazwę gromady,

3) obszar gruntów, podlegających opodatkowaniu według poszczególnych stawek,

4) sumę wymierzonego podatku według stawek z art. 3 ust. (1),

5) wysokość podwyżki (art. 3 ust. 2 i 3),

6) sumę wymierzonego podatku łącznie z podwyżką,

7) podstawę prawną wymiaru,

8) terminy płatności,

9) wskazanie środków odwoławczych,

10) objaśnienie o skutkach niezapłacenia w terminach przepisanych,

11) pieczęć lub podpis władzy wymiarowej.

§ 23. (1) W skład gromadzkich komisyj, o którym mowa w art. 3 ust. (4) wchodzą 4 członkowie i sołtys gromady, jako przewodniczący.

(2) Członków gromadzkich komisyj wybierają ogólne zebrania gromadzkie,

(3) Członkami gromadzkich komisyj nie mogą być osoby:

a) niepełnoletnie,

b) będące analfabetami,

c) nie będące właścicielami gruntów w danej gromadzie,

d) karane za przestępstwa, popełnione z chęci zysku.

§ 24. (1) Komisje gromadzkie dokonują podziału podatku, wymierzonego od gruntów całej gromady, pomiędzy poszczególnych płatników w gromadzie w zależności od ilości posiadanych przez każdego z nich gruntów (wielkości gospodarstwa), rodzaju uprawy, urodzajności gruntów, stanu zagospodarowania oraz stopnia zniszczeń wojennych.

(2) Uchwały gromadzkiej komisji o podziale podatku zapadają w obecności członka gminnej rady narodowej, nie będącego mieszkańcem danej gromady.

§ 25. Przy podziale podatku, pomiędzy właścicieli gruntów uczestników gromad, powinny być przestrzegane następujące zasady:

a) ogólna suma podatku, wymierzonego od gruntów gromady z zastosowaniem stawek, wymienionych w ust. (1) art. 3, powinna być w całości podzielona, przy czym:

b) najniższe obciążenie 1 ha gruntów u poszczególnego płatnika nie może być mniejsze od 30 zł z 1 ha gruntów uprawnych, łąk, ogrodów i sadów i od 5 zł z 1 ha gruntów pozostałych, najwyższe zaś obciążenie nie może być większe od dwukrotnych stawek, wymienionych w ust. (1) art. 3,

c) od sum tak ustalonych (pkt. a) i b) oblicza się zniżkę lub zwyżkę stosownie do przepisów art. 4,

d) od sum, wynikłych z zastosowania zniżki lub zwyżki (pkt c), oblicza się procentowo, uchwaloną zwyżkę stawek podatku stosownie do przepisów ust. (2) i (3) art. 3.

§ 26. Gromadzkie komisje po dokonanym podziale podatku sporządzą w 2 egzemplarzach listę według wzoru, stanowiącego załącznik do niniejszego paragrafu.

Do list należy dołączyć uchwałę gromadzkiej komisji, zawierającą zasady podziału podatku.

Jeden egzemplarz listy należy przesłać zarządowi właściwej gminy.

§ 27. (1) Gminne rady narodowe kontrolują podział podatku gruntowego, dokonany przez gromadzkie komisje, przy pomocy swych członków lub uprawnionych urzędników zarządu gminnego.

(2) Kontrolujący ma prawo wezwać komisję gromadzką do dokonania ponownego podziału podatku lub poprawienia błędów w przypadku stwierdzenia, że:

a) nie zastosowano się do postanowień § 25,

b) błędnie obliczono obniżkę lub podwyżkę podatku.

§ 28. O dokonanym podziale podatku sołtys zawiadamia płatników w sposób w danej gromadzie przyjęty oraz przez wyłożenie listy podziału do wglądu uczestników gromady, o czym umieści wzmiankę na liście przewidzianej w § 26.

§ 29. Od dokonanych wymiarów podatku gruntowego mogą wnosić odwołania sołtys, zarządcy majątków nierozparcelowanych oraz płatnicy w miastach — co do ogólnego obszaru i obszaru użytków opodatkowanych, obszaru gruntów zwolnionych od podatku oraz co do omyłek rachunkowych w obliczeniu podatku.

§ 30. Od dokonanego podziału podatku gruntowego przez gromadzkie komisje mogą wnosić odwołania opodatkowani mieszkańcy gromad co do ogólnego obszaru i obszaru opodatkowanych użytków, wysokości nałożonego im podatku, oraz co do omyłek rachunkowych.

§ 31. (1) Odwołania powinny być złożone władzy wymiarowej w terminie dni 14 po doręczeniu nakazu płatniczego lub po zawiadomieniu o podziale podatku gruntowego pomiędzy uczestników gromady (§ 28).

(2) Odwołania złożone po terminie, oznaczonym w ust. (1) niniejszego paragrafu, nie podlegają rozpatrzeniu.

§ 32. (1) Odwołania, o których mowa w § 29, rozstrzyga prezydium rady narodowej hierarchicznie wyższego stopnia, której postanowienia są ostateczne w administracyjnym toku instancji.

(2) Odwołania opodatkowanych uczestników gromad rozstrzyga prezydium powiatowej rady narodowej, której postanowienia są ostateczne w administracyjnym toku instancji.

Prezydium gminnej rady narodowej może uwzględnić odwołanie, o ile uzna je za zasadne.

§ 33. (1) Podatek gruntowy płatny jest w 2 równych ratach.

I rata do 30 czerwca
II „ „ 30 września

(2) Na poczet I raty zarządy gmin pobiorą zaliczkę na podatek gruntowy w wysokości 30 zł z 1 ha gruntów uprawnych, ogrodów, sadów i łąk, i 5 zł z 1 ha innych gruntów podlegających opodatkowaniu. Zaliczka płatna jest do dnia 31 maja 1945 r.

Podatek od nieruchomości.

§ 34. (1) Do wymiaru podatku od nieruchomości nie stosuje się postanowień §§ 3 i 14 pkt a) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 kwietnia 1936 r. o wykonaniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 259).

(2) Stosownie do przepisów art. 10 pkt 9 w czasie do dnia 31 grudnia 1945 r. nowo wzniesione budowle oraz części dobudowane nie korzystają ze zwolnienia od podatku od nieruchomości.

§ 35. Stawki podatku od nieruchomości wraz z podwyżką na cele budowy i odbudowy szkół nie mogą przekroczyć łącznie:

a) od podstawy wymiaru nie przekraczającej 1.000 zł — 24%,

b) od podstawy wymiaru przekraczającej 1.000 zł — 36%.

§ 36. Przepisy §§ 14—16 mają odpowiednie zastosowanie do uchwał o podwyższeniu stawek podatku od nieruchomości na cele budowy i odbudowy szkół.

§ 37. Powiatowe i wojewódzkie rady narodowe nie są uprawnione do podwyższenia stawek podatku od nieruchomości na cele budowy i odbudowy szkół.

§ 38. Wartość obiegową budynków fabrycznych wraz z maszynami i urządzeniami technicznymi ustala się według cen z dnia 31 sierpnia 1939 r.

Podatek od lokali.

§ 39. Postanowień ust. (1) i (2) § 10 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 kwietnia 1936 r. o wykonaniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 258) nie stosuje się do wymiaru podatku od lokali w czasie do dnia 31 grudnia 1945 r.

§ 40. Stosownie do przepisów art. 10 pkt 9 w czasie do dnia 31 grudnia 1945 r. lokale, znajdujące się w nowo wzniesionych budowlach oraz w częściach nadbudowanych lub dobudowanych nie korzystają ze zwolnienia od podatku od lokali.

§ 41. Rata podatku od lokali za I kwartał 1945 r., której termin płatności upłynął 31 marca 1945 r., płatna jest w ciągu 14 dni po doręczeniu nakazu płatniczego.

Przekazywanie wpływów.

§ 42. (1) Z wpływów z podatku gruntowego i z podatku od nieruchomości, uzyskanych w ciągu miesiąca, przekazują gminy powiatowym względnie wojewódzkim związkom samorządowym należne im udziały (art. 6 i 7) najpóźniej do dnia dziesiątego następnego miesiąca.

(2) W tym samym terminie przekazują gminy 10% pobranego w ciągu miesiąca podatku gruntowego na rzecz komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego (art. 6) do kasy właściwego urzędu skarbowego na konto tegoż funduszu.

Postanowienia końcowe.

§ 43. Postanowienia rozporządzeń Ministra Skarbu z dnia 20 kwietnia 1936 r. o wykonaniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o podatku od nieruchomości i o wykonaniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 258 i 259) mają odpowiednie zastosowanie, o ile nie są sprzeczne z postanowieniami niniejszego rozporządzenia.

§ 44. W czasie do dnia 31 grudnia 1945 r. mają odpowiednie zastosowanie tylko przepisy §§ 2—8, 11, 18, 33, 84, 85 i 114—124 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1937 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 250).

§ 45. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym rozporządzeniu mają zastosowanie przepisy części czwartej, piątej i szóstej ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 454 z 1936 r. i Nr. 59, poz. 455 z 1938 r.).

§ 46. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Administracji Publicznej:
(—) Edward Ochab

Minister Skarbu:
(—) Konstanty Dąbrowski

(strona 1)

Załącznik do § 22 rozporządzenia Ministra Administracji Publicznej z dnia 15 maja 1945 r., (poz. 113).

Zarząd gminy/miasta w........................ Nr księgi bierczej ....

NAKAZ PŁATNICZY

na podatek gruntowy na rok 194.......

od gruntów o obszarze .... ha

należących do ....
(nazwisko i imię płatnika lub nazwa gromady)

we wsi .... gminy .... pow. ....

miejsce zamieszkania płatnika ....

Grunty podlegające opodatkowaniu	Obszar		Wymierzono podatek:				Razem
	ha	a	według stawek zasadniczych 50 lub 5 zł za 1 ha zł	po zastosowaniu zniżki o 30%, zwyżki o ....% z art. 4 dekretu zł	po podwyżce stawek z art. 3 ust. (2) i (3) dekretu o ....% zł	na budowę i odbudowę szkół podwyższono o ....% zł	
a) grunty uprawne, łąki, ogrody i sady . . .							
b) specjalne uprawy . .							
c) inne grunty							
Ogółem .							

Nieużytki .... ha

Grunty zwolnione od podatku .... ha

Należność jest płatna w 2 równych ratach:

I rata do 30 czerwca 1945 r. i po potrąceniu zaliczki w kwocie .... zł, wynosi........................zł

II rata do 30 września 1945 r. wynosi .... zł

dnia .... 194....... r. ....

(pieczęć lub podpis władzy wymiarowej)

Objaśnienie na odwrotnej stronie.

(strona 2)

(pieczęć władzy wymiarowej) ....

Dowód doręczenia nakazu płatniczego na podatek gruntowy na 194..... r. od gruntów

Nr ks. bierczej ....

we wsi / w mieście .... gm. .... pow. ....

należących do .... (nazwisko i imię płatnika lub nazwa gromady)

miejsce zamieszkania w ....

Nakaz płatniczy

dnia .... 194 r.

doręczyłem: otrzymałem:

....
(podpis) (podpis)

OBJAŚNIENIE.

1) Podatek gruntowy wymierzony został na zasadzie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593), zmienionego dekretem z dnia 13 kwietnia 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 73).

2) Przypadająca należność w myśl § 33 rozporządzenia Ministra Administracji Publicznej z dnia 15 maja 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 113) płatna jest w terminach, podanych na pierwszej stronie nakazu płatniczego, w kasie zarządu gminy/miasta w ....

3) Od nie wpłaconej w terminie należności przypadają odsetki w wysokości ustawowej, począwszy od dnia następnego po upływie terminu płatności, a nadto w przypadku wdrożenia egzekucji celem przymusowego ściągnięcia należności w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580) z późniejszymi zmianami — pobrane będą koszty egzekucyjne.

4) Od wymiaru podatku przysługuje prawo wniesienia odwołania do rady narodowej wyższego stopnia za pośrednictwem władzy wymiarowej w terminie dni 14 od dnia następnego po doręczeniu nakazu płatniczego. W odwołaniu nie mogą być kwestionowane stawki podatku. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku zapłaty podatku w przepisanych terminach, ani też prawa władzy do przymusowego ściągnięcia tychże należności.

Załącznik do § 26 rozporządzenia Ministra Administracji Publicznej z dnia 15 maja 1945 r., (poz. 113).

Lista podziału podatku gruntowego na 194..... r.

pomiędzy gospodarstwa rolne w gromadzie ....

gm.. powiatu ....

L. p.	Nazwisko i imię właściciela, dzierżawcy, użytkownika, posiadacza gospodarstwa rolnego	Obszar gruntów w ha						Wypadało by według stawek 50 zł i 5 zł z 1 ha (art. 3, ust. 1)	Komisja gromadzka wyznaczyła w zł						Suma
		ogólny	grunty uprawne, łąki, ogrody, sady	specjalne uprawy	inne grunty	zwolnionych od podatku	nieużytków		Według stawek zasadniczych § 25 pkt a) i b)	po zastosowaniu zniżki lub zwyżki z art. 4 dekretu		Suma rubryk 10 i 12 przy zwyżce a różnica przy zniżce z art 4	po zastosowaniu zwyżki z art. 3 ust. 2 i 3 w wysokości ....% od kwoty z rubryki 13	po zastosowaniu zwyżki na budowę i odbudowę szkół w wysokości ....% od kwoty z rubryki 13	
										zwyżka lub zniżka w %					
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
	Przykład:														
1	Wiązka Jan	25	15	—	7	1	2	785.—	800.—	25%	200.—	1000.—	(50%) 500.—	(20%) 200.—	1700.—
2	Baś Jan	5	4	—	1	—	—	205.—	155.—	30%	46.50	108.50	(50%) 54.25	(20%) 21.70	184.50
	itd.														

206.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 15 maja 1945 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie wykonania dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o podatku wojskowym.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 20 poz. 114 z dnia 28 maja 1945 r.)

Na podstawie art. 12 dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o podatku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 74) zarządza się, co następuje:

§ 1. Artykuły, powołane w niniejszym rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają artykuły dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o podatku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 74), paragrafy zaś dotyczą rozporządzenia niniejszego.

Do art. 3.

§ 2. Prawo do zwolnienia od podatku wojskowego w myśl art. 3 dekretu powinno być udowodnione przez płatnika legitymacją służbową lub pisemnym zaświadczeniem władz, instytucyj państwowych lub samorządowych.

Do art. 4.

§ 3. W przypadku powołania płatnika do wojska już po dokonaniu wymiaru podatku wojskowego za dany rok, całkowita suma wymierzonego podatku podlega odpisaniu, wpłacone zaś kwoty podlegają zwrotowi.

Do art. 5 pkt 1)

§ 4. Wymieniony w art. 5 pkt 1) obszar obejmuje zarówno ziemię poprzednio posiadaną przez właściciela gospodarstwa wiejskiego, jak też przydzieloną na podstawie dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 13 z 1945 r.).

Do art. 5 pkt 2)

§ 5. Od osób, pozostających w stosunku służbowym lub w stosunku umownym o najem pracy, podatek wojskowy należy pobrać od wynagrodzenia, wypłaconego w każdym miesiącu oddzielnie, poczynając od miesiąca czerwca 1945 r. Podatek wojskowy od wynagrodzeń wypłaconych w miesiącach styczniu — maju 1945 r. należy pobrać w 2 ratach miesięcznych w czerwcu i lipcu 1945 r.

§ 6. Przez wynagrodzenie brutto należy rozumieć wszelkiego rodzaju wynagrodzenia w pieniądzach lub lub w naturze wraz ze wszystkimi — bez względu na nazwę — dodatkami, jakie pracodawca wypłaca pracownikowi z tytułu świadczonej przez niego pracy.

§ 7. Przy obliczaniu należności podatku wojskowego nie uwzględnia się tej części wynagrodzenia, która została wypłacona pracownikowi, jako zwrot poniesionych przez niego kosztów w związku z pełnieniem służby (np. koszty podróży).

Do art. 5 pkt. 3).

§ 8. Przez zajęcia, określone w art. 5 pkt 3) dekretu należy rozumieć pracę osobistą tragarza, drwala, posłańca, masażysty itp. osób.

Do art. 7.

§ 9. W przypadku śmierci płatnika należy zaniechać czynności, zmierzających do dokonania wymiaru. Jeżeli śmierć nastąpiła po dokonaniu wymiaru, suma wymierzonego, ale jeszcze nie uiszczonego podatku, podlega w całości odpisaniu.

Do art. 8.

§ 10. Zarządy gmin miejskich i wiejskich obowiązane są przekazać wpływy z podatku wojskowego za miesiąc ubiegły do kasy właściwego urzędu skarbowego na rachunek komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego w terminie do dnia 10 następnego miesiąca. Z wpływów tych gminy zatrzymują 5% tytułem wynagrodzenia za wymiar, pobór i ściągnięcie podatku wojskowego.

Do art. 10 ust. (2).

§ 11. Podatek wojskowy od wynagrodzenia za pracę (art. 5 ust. 2) oblicza pracodawca i pobiera drogą potrącenia przy każdej wypłacie.

§ 12. W celu sprawdzenia prawidłowości potrąceń podatku wojskowego zarządy gmin miejskich i wiejskich mają prawo wglądu do ksiąg i list płacy u pracodawców w danej gminie, z wyłączeniem instytucyj państwowych.

§ 13. W razie niepotrącenia należności podatku wojskowego lub potrącenia w nienależytej wysokości zarząd gminy dokonuje wymiaru i doręcza nakaz płatniczy, obciążając pracodawcę należnością za ten podatek. Wymierzony w ten sposób podatek płatny jest w terminie 7 dni, licząc od dnia bezpośrednio następującego po dniu doręczenia nakazu płatniczego.

Do art. 10 ust. (3).

§ 14. 1) Zarządy gmin miejskich i wiejskich są władzami egzekucyjnymi, powołanymi do przymusowego ściągania zaległości w podatku wojskowym. Do ich postępowania mają odpowiednie zastosowanie (art. 55 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 454 z r. 1936 i Nr 59, poz. 455 z 1938 roku), przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 roku o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580), zmienione rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 24), z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 78) i z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 340) oraz wydane na ich podstawie instrukcje i zarządzenia.

Ilekroć w wymienionych rozporządzeniach Rady Ministrów jest mowa o władzy egzekucyjnej lub urzędzie skarbowym, odnosi się to również do zarządów gmin miejskich i wiejskich.

2) Urzędy skarbowe obowiązane są na wniosek gmin miejskich i wiejskich dokonać egzekucji na zasadach, uregulowanych w wymienionym w pkt 1) niniejszego paragrafu rozporządzeniu Rady Ministrów o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych.

3) W przypadku zbiegu egzekucji, prowadzonej przez gminę w stosunku do danego zobowiązanego, z egzekucją, prowadzoną przez urząd skarbowy do tegoż zobowiązanego, tytuły wykonawcze łącznie z protokółami dokonanych czynności powinny być na żądanie urzędu skarbowego przekazane urzędowi skarbowemu celem dalszego prowadzenia egzekucji.

4) W przypadku zbiegu egzekucji, prowadzonej przez gminę, z egzekucją, prowadzoną przez urząd skarbowy, co do przedmiotu lub prawa majątkowego tytuły wykonawcze łącznie z protokółami dokonanych czynności powinny być przekazane urzędowi skarbowemu celem dalszego prowadzenia egzekucji.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1945 r.

Minister Administracji Publicznej:
(—) Edward Ochab
Minister Skarbu:
(—) Konstanty Dąbrowski

207.

ZARZĄDZENIE
MINISTRÓW ODBUDOWY oraz ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 7 maja 1945 r.

w sprawie odbudowy osiedli wiejskich, zniszczonych wskutek działań wojennych.

(Przedruk z Monitora Polski Nr 6, poz. 29 z dnia 28 maja 1945 r.)

1. Celem natychmiastowego wszczęcia odbudowy wsi do czasu ostatecznego ustalenia organizacji władz planowania i odbudowy powołuje się Powiatowy Komitet Odbudowy Wsi i Powiatową Komisję Odbudowy jako organ opiniodawczy.
W skład Powiatowego Komitetu Odbudowy Wsi wchodzą: Powiatowy Komisarz Ziemski, przedstawiciel władz budowlanych i planowania oraz kierownik Powiatowego Urzędu Pomiarowego.
W skład Powiatowej Komisji Odbudowy wchodzą: przedstawiciel Powiatowej Rady Narodowej jako przewodniczący, Starosta powiatowy, Powiatowy Komisarz Ziemski, przedstawiciel władz budowlanych (architekt powiatowy) i władz planowania lo-

kalnego, kierownik Powiatowego Urzędu Pomiarowego i przedstawiciele: administracji lasów, władz drogowych, wodnych, szkolnych, Biura Rolnego, Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P. i Związku Samopomocy Chłopskiej oraz delegat Wojewódzkiego Urzędu Ziemskiego.

2. Przed przystąpieniem do odbudowy zniszczonych wsi Powiatowy Urząd Ziemski wdroży na podstawie art. 15 ustawy z dnia 31. VII. 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. nr 92, poz. 833 z 1927 r.) postępowanie scaleniowe.

3. Odnośnie zniszczonych osiedli Powiatowa Komisja Odbudowy przy współudziale mierniczego prowadzącego scalenie i Rady Uczestników scalenia poweźmie na gruncie wnioski, w wyniku których ustalonym zostanie:
   a) czy słusznym jest odbudowanie osiedla w miejscu poprzednim,
   b) jeśli po zbadaniu warunków miejscowych okaże się, że dawny teren osiedla lub jego część nie nadają się na ponowną zabudowę z powodu warunków zdrowotnych, gospodarczych lub innych, dostatecznie uzasadnionych, Powiatowa Komisja Odbudowy obierze inne odpowiednie dla tego celu miejsce,
   c) w wypadku, gdy grunty osiedla wiejskiego oraz grunty okoliczne zostaną uznane za nieodpowiednie do zagospodarowania pod względem rolnym, ponowne założenie osiedla będzie zaniechane, przy równoczesnym postawieniu wniosku odnośnie ludności, którą należy skierować na inne tereny nadające się do osadnictwa; decyzja ta wymaga zgody Ministerstwa Rolnictwa i Reform nych i Ministerstwa Odbudowy,
   d) w razie decyzji zmierzającej do odbudowy osiedla w myśl pkt a) i b), Powiatowa Komisja Odbudowy udzieli Powiatowemu Komitetowi Odbudowy Wsi oraz mierniczemu prowadzącemu scalenie ogólnych wytycznych co do przeznaczenia terenów, układu dróg oraz zamierzeń melioracyjnych i wodnych w sposób zgodny z gospodarczymi i społecznymi potrzebami osiedla, miejscowymi warunkami naturalnymi i innymi czynnikami mającymi znaczenie dla planowania oraz zasadami Instrukcji Nr I.

4. Protokół z dokonanych czynności Powiatowej Komisji Odbudowy oraz szkic sytuacyjny ogólnych wytycznych podpisują obecni członkowie Komisji. Przedstawiciele Władz, wchodzących w skład Komisji, odpowiedzialni są za zgodność wyżej wspomnianych wytycznych z zamierzeniami w skali państwowej i regionalnej odnośnie obszarów podlegających scaleniu.

5. W ten sposób opracowane i uzgodnione ogólne wytyczne będą służyły Powiatowemu Komitetowi Odbudowy Wsi i mierniczemu prowadzącemu scalenie za podstawę do sporządzenia uproszczonego szczegółowego planu zabudowania osiedla.
   Przed opracowaniem wymienionego planu Powiatowy Komisarz Ziemski w porozumieniu z władzami administracji ogólnej i organami Związku Samopomocy Chłopskiej ustali ilość gospodarstw rolnych, których właściciele winni być skierowani na przesiedlenie na inne tereny. Mierniczy prowadzący scalenie zbierze od zainteresowanych wnioski dotyczące uproszczonego szczegółowego planu zabudowania osiedla.

6. Opracowany w ten sposób przez Powiatowy Komitet Odbudowy Wsi i mierniczego prowadzącego scalenie uproszczony szczegółowy plan osiedla winien być przedłożony Powiatowej Komisji Odbudowy do zaopiniowania, czy został opracowany zgodnie z ogólnymi wytycznymi i obowiązującymi przepisami.
   Po otrzymaniu przychylnej opinii lub wprowadzeniu zmian Powiatowej Komisji Odbudowy projekt uproszczonego szczegółowego planu zabudowania osiedla winien być wytyczony na gruncie, okazany zainteresowanym, zaś sam operat wyłożony do wglądu na przeciąg dni 7 w Urzędzie Gminnym. Zarzuty zainteresowanych stron (uczestników scalenia) przeciw postanowieniom projektu winny być wniesione w formie oświadczeń do protokółu Powiatowego Komisarza Ziemskiego.

7. Wspomniane zarzuty rozpatruje Powiatowa Komisja Odbudowy przy współudziale delegata Wojewódzkiego Urzędu Ziemskiego i wydaje opinię w formie uchwały po wprowadzeniu ewentualnych zmian w związku z zarzutami.
   W myśl powyższych zasad wydaje Powiatowy Komisarz Ziemski w porozumieniu z Powiatowym Komitetem Odbudowy Wsi ostateczne orzeczenie w sprawie zatwierdzenia uproszczonego szczegółowego planu zabudowania, poczym powyższy plan zabudowania wsi staje się obowiązujący.
   W wypadku niezgłoszenia zarzutów odnośnie uproszczonego szczegółowego planu zabudowania wsi powyższy plan staje się obowiązujący już z upływem 8-go dnia od daty wyłożenia planu.

8. Orzeczenie Powiatowego Komisarza Ziemskiego podlega wykonaniu, zaś z uwagi na konieczność szybkiego przeprowadzenia akcji odbudowy zniszczonych wsi dokonanie dalszego postępowania scaleniowego nastąpi w terminie późniejszym zgodnie z ustawą o scalaniu gruntów.

9. Uproszczony szczegółowy plan zabudowy wsi winien zawierać zdjęcie poprzedniego stanu własności i posiadania, o ile granice nie zostaną zatarte, celem ustalenia ekwiwalentu dla przyszłego postępowania scaleniowego na obszarze danej wsi. Posiadacz nowego ekwiwalentu, do czasu przeprowadzenia scalenia na obszarze całej wsi — winien dotychczasowemu właścicielowi lub posiadaczowi wydzielić z własnego gruntu odpowiedni obszar i oddać w użytkowanie.

10. Przy zabudowie nowopowstałych działek siedliskowych należy stosować przepisy prawa policyjno-budowlanego.
   a) Władze budowlane powiatowe i gminne mają obowiązek ścisłego przestrzegania realizacji opracowanego w trybie niniejszego zarządzenia obowiązującego, uproszczonego szczegółowego planu zabudowania.
   b) Obowiązujący uproszczony szczegółowy plan zabudowania podlega natychmiastowej realizacji w stosunku do osiedli nowopowstałych i całkowicie zniszczonych, natomiast w części osiedli niezniszczonych realizowany będzie stopniowo po zniesieniu istniejących budynków.
   c) Zabrania się dokonywania kapitalnego remontu, przebudowy i odbudowy budynków usytuowanych niezgodnie z uproszczonym, szczegółowym planem zabudowy.

11. Z uwagi na znaczne zniszczenie zabudowań na obszarze całego Państwa przewiduje się we wstępnym etapie odbudowa przy pomocy kredytu państwowego, w razie przyznania go, tylko jednego budynku gospodarczego, w którym znajdzie ewentualnie pomieszczenie właściciel gospodarstwa i jego inwentarz żywy.
   Charakter i rozmiar budynków projektowanych winien odpowiadać postanowieniom instrukcji Nr II.

12. Po wykonaniu czynności według p. 5 Powiatowy Komisarz Ziemski z władzami budowlanymi i planowania oraz przy współudziale wykonawcy scalenia i przedstawiciel Związku Samopomocy Chłopskiej sporządzą preliminarz dla danej wsi, na podstawie którego ułożą zapotrzebowanie kredytu i materiałów.

13. Kredyt państwowy w myśl pkt 11 na odbudowę zostanie przyznany w zależności od zniszczenia całego gospodarstwa i zostanie przekazany w zasadzie w materiale budowlanym.

14. Powiatowa Komisja Odbudowy podejmie, równocześnie z wykonaniem planu regulacji, starania celem zorganizowania przy udziale Związku Samopomocy Chłopskiej instytucji, które zajmą się:
   a) rozprowadzeniem kredytów i dostarczeniem materiałów budowlanych,
   b) miejscową wytwórczością materiałów budowlan.,

c) wykonaniem robót,
d) kształceniem fachowców i robotników budowlanych i innymi sprawami, związanymi z akcją odbudowy zniszczonych wsi.

Minister Odbudowy:
(—) Michał Kaczorowski
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych
(—) Mgr. Edward Bertold

208.

OKÓLNIK Nr 25
MINISTRA APROWIZACJI I HANDLU

z dnia 21 maja 1945 r.

w sprawie handlu prywatnego.

(Przedruk z Dz. Świadczeń Rzecz. Nr 12 poz. 37 z dnia 21. 6. 1945)

Poszczególne Urzędy Wojewódzkie, podległe im władze oraz Zarządy Miejskie w Warszawie i Łodzi, zajmują niejednolite stanowisko w stosunku do handlu prywatnego. Stosowany jest szereg ograniczeń, wpływających ujemnie na inicjatywę prywatną i tamujących rozwój życia gospodarczego. Postępowanie takie, jako niezgodne z obowiązującym ustawodawstwem i zamierzeniami Ministra Aprowizacji i Handlu, winno być zaniechane. Wyjaśniam przeto co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie Prez. R. P. z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) zmienione ustawami: z dnia 17 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 293), z dnia 24 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 209), z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350), z dnia 8 sierpnia 1938 roku (Dz. U. R. P. Nr 60 poz. 463), —

a) określa jednolite zasady prowadzenia przemysłu,
b) ma zastosowanie do wszelkich rodzajów przedsiębiorstw handlowych,
c) ustala w stosunku do przedsiębiorstw handlowych zasadę wolności prowadzenia handlu (art. 2 i 3 cytowanego wyżej rozporządzenia).

Rozporządzenie powyższe w całości obowiązuje nadal i winno być w pełni stosowane.

§ 2.

Handel we wszystkich swych formach: spółdzielczej, państwowej i prywatnej korzysta z szerokiego poparcia i ułatwień ze strony władz. Inicjatywa prywatna w handlu jest pożądana. Stanowi ona poważny czynnik odradzającego się życia gospodarczego i realizując zasadę wolnej konkurencji, potęguje i ożywia życie gospodarcze.

§ 3.

Do współdziałania z władzami winny być wciągnięte zrzeszenia kupieckie.

§ 4.

W myśl powołanych na wstępie artykułach rozporządzenia o prawie przemysłowym należy otoczyć opieką handel, prowadzony na targach małych i wielkich, oraz zorganizować te targi w ośrodkach, które ich nie posiadają.

§ 5.

Handel uliczny w miarę możliwości należy umiejscowić na jarmarkach i targach, ewentualnie na innych, specjalnie do tego wyznaczonych miejscach.

§ 6.

Zwraca się uwagę na racjonalne stosowanie rygorów karnych. Nie należy dopuszczać do niszczenia i zamykania placówek handlowych przez nakładanie zbyt wysokich grzywien.

§ 7.

W myśl art. 3 i 5 dekretu P. K. W. N. z dnia 25 października 1944 r. o zwalczaniu spekulacji i lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 49), zmienionego dekretem z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 63, wydawanie obowiązujących cenników na artykuły, sprzedawane na wolnym rynku, zastrzeżone jest do wyłącznej kompetencji Prezesa Rady Ministrów, który może przelać swe uprawnienia w drodze rozporządzenia — Wojewodom. Ponieważ dotychczas Prezes Rady Ministrów nie wydał odnośnego rozporządzenia, poleca się Wojewodom — w wypadkach nieodzownej potrzeby — przesłanie do Ministerstwa Aprowizacji i Handlu uzasadnionych wniosków o ustaleniu cen, celem przedłożenia ich Prezesowi Rady Ministrów.

§ 8.

Urzędom Wojewódzkim, Zarządom Miejskim, wymienionym w § 1, i Starostwom zaleca się rozpowszechnienie niniejszego okólnika.

§ 9.

Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Aprowizacji i Handlu“.

Minister Aprowizacji i Handlu:
(—) Dr. J. Sztachelski

Okólnik Nr 25 opublikowany został w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Aprowizacji i Handlu“ Nr 3 z dnia 5 czerwca 1945 r. *(Red.).*

209.

ZARZĄDZENIE
WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 7 czerwca 1945 r. (Nr 77 WWP/Pos/1/1/45)

w sprawie tymczasowego unormowania obowiązku pracy oraz stawek płac dla pracowników narodowości niemieckiej.

Obywatele Rzeszy Niemieckiej — niemcy — oraz osoby zaszeregowane przez okupanta do listy narodowościowej kategorii I i II podlegają na terenach Województwa Śląsko-Dąbrowskiego przymusowemu obowiązkowi pracy. Dla tych osób wyznacza się wynagrodzenie za pracę według niżej podanej skali:

1. Pracownicy fizyczni i umysłowi, zaszeregowani do jednej z wyżej wymienionych kategoryj narodowościowych, zatrudnieni w zakładach pracy z wolnej stopy, otrzymują za swoją pracę wynagrodzenie w wysokości 75% stawki, wyznaczonej za te same prace dla pracowników narodowości polskiej.
2. Od tego zarobku potrąca się składki do ubezpieczalni społecznych według obowiązujących przepisów prawnych.
3. Różnicę stawki w wysokości 25% przekazują pracodawcy do specjalnego funduszu, utworzonego przy Urzędzie Wojewódzkim Śląsko-Dąbrowskim pod nazwą: „Fundusz Pomocy Ofiarom Terroru Hitlerowskiego“.
4. Wpłaty uskuteczniać należy na rachunek w/w funduszu w Narodowym Banku Polskim, Oddział w Katowicach, do dni 3 od daty wypłacenia zarobków.
5. Osoby, o których wyżej mowa, otrzymują normalne przydziały żywnościowe norm przewidzianych dla Polaków, zaś dodatkowe normy w wysokości 75%, o ile Ministerstwo Aprowizacji i Handlu nie wyda w tej sprawie innych przepisów.
6. Bezpłatny węgiel opałowy dla robotników i pracowników umysłowych niemców wzgl. przynależnych do narodu niemieckiego, należy wydać w ilości 75% norm przysługujących robotnikowi polskiemu.
7. Robotnikom i robotnicom niemcom i osobom należącym do listy narodowościowej I i II zezwala się na wstęp do stołówek. Powinni oni jednak spożywać posiłki przy oddzielnym stole.
8. Robotnicy i robotnice niemcy i osoby należące do listy narodowościowej I i II otrzymują dodatek domowy i dodatek na dzieci w wysokości 75% norm, przewidzianych dla Polaków.

Zarządzenie powyższe odnosi się do pracowników narodowości niemieckiej, zatrudnionych w zakładach pracy za zgodą Miejscowego Biura Pośrednictwa Pracy w porozumieniu z Okręgowym Inspektorem Pracy.

Pracownicy narodowości niemieckiej, zatrudnieni przy robotach publicznych, prowadzonych przez instytucje państwowe lub samorządowe, otrzymują wynagrodzenie, normy aprowizacyjne i dodatki rodzinne w wysokości 75% stawki, ustalonej dla pracowników Polaków.

Renty, emerytury itd. pobierać będą obywatele, należący do grupy II listy narodowościowej (Volkslisty) w wysokości 75% norm, przewidzianych dla Polaków.

Obywatele, zamieszkujący na ziemiach odzyskanych (Śląsk Opolski), którzy otrzymali zaświadczenia o przy-

należności do narodowości polskiej lub poświadczenia o złożeniu deklaracji na rzecz narodowości polskiej, otrzymują wynagrodzenie oraz przydziały żywnościowe według norm, przewidzianych dla Polaków.

Zarządzenie wchodzi w życie od dnia 1 czerwca 1945.

Wojewoda Śląsko-Dąbrowski
(—) A. Zawadzki, gen. dyw.

210.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Aprowizacji i Handlu
Nr Sm. II. 28/1-9 Katowice, 28 czerwca 1945 r.

ZARZĄDZENIE

w sprawie norm wyżywienia dla ludności narodowości niemieckiej.

Stosownie do zarządzenia Ministerstwa Aprowizacji i Handlu z dnia 13. VI. 1945 r. L. dz. V 946, rozpoczynając od 1 czerwca rb. pracującą ludność narodowości niemieckiej zaopatrywać należy według norm kat. III., zaś ludność niemiecką pracującą w ciężkim przemyśle, w miarę możliwości zaopatrywać dodatkowo w cukier i tłuszcz według norm kat. I. Rodz.

Za Wojewodę:
Naczelnik Wydziału *(—) inż. Z. Zarzycki.*

211.

ZARZĄDZENIE
WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 15 czerwca 1945 r. (Nr 96 L. dz. Pr. 101/140/45)

w sprawie wykonania planu obowiązkowych dostaw.

Ob. Ob. Starostowie Powiatowi i Grodzcy.

Zagadnienie wyżywienia kraju posiada ogromną państwową doniosłość. W obecnej chwili jest ono rozstrzygającym o dalszej odbudowie odrodzonej Polski i dlatego należy zagadnieniu temu poświęcić wszystkie siły, aby rozwiązać go jaknajlepiej i w jaknajkrótszym czasie.

Rozwiązanie tego zadania w głównej mierze zależy od realizacji planu obowiązkowych dostaw. Za wykonanie obowiązkowych dostaw zgodnie z planem, ponoszą odpowiedzialność urzędnicy administracji ogólnej. Realizacja planu obowiązkowych dostaw, często napotyka na niezrozumienie ze strony władz administracji publicznej. Inspekcje i raporty oraz nadsyłane meldunki stwierdzają, że zdarzają się wypadki braku należytej pomocy i współpracy władz administracyjnych, z czynnikami realizującymi świadczenia.

Wobec powyższego zarządzam:

1. Starostowie, wójtowie i sołtysi winni natychmiast przystąpić do współpracy i udzielić jaknajdalej idącej pomocy, czynnikom realizującym świadczenia rzeczowe, jako współodpowiedzialni za wykonanie zgodnie z planem.
2. Starostowie zarządzać będą odprawy wójtów i sołtysów w stałych terminach, specjalnie zwołanych, aby omówić obowiązki wymienionych wyżej urzędników i pouczyć ich o ciążącej odpowiedzialności za nich za realizację świadczeń rzeczowych. Przy każdej sposobności należy omawiać postępy realizacji planu w terenie.
3. Starostowie i im podlegli wójtowie i sołtysi muszą:
   a) współpracować ściśle z czynnikami realizującymi świadczenia rzeczowe;
   b) wykonywać kontrolę nad pracami spółdzielni, zbierającymi świadczenia rzeczowe;
   c) pomagać na każdym kroku spółdzielniom w organizowaniu odpowiedniej ilości magazynów o należytej jakości i pojemności, nawet kosztem usunięcia innych mniej ważnych towarów z zajętych przez inne instytucje magazynów (czasowo na okres zbiorów);
   d) kontrolować wykonanie zarządzeń właściwych władz przez miejscowe młyny;
4. Starostowie winni zdawać sobie sprawę, że każdy powiat nie stanowi zamkniętej jednostki administracyjnej samowystarczalnej w wyżywieniu, lecz musi dbać o wykonanie planu w całości ze względu na ogólne zagadnienie wyżywienia ludności całego kraju.

   W tym celu powinni odpowiednio uświadomić ludność rolniczą o obowiązkach realizacji dostaw i w porozumieniu z ugrupowaniami politycznymi i społecznymi przedstawić ludności, iż zagadnienie obowiązkowych dostaw jest wynikiem przemyślanego systemu przeprowadzenia planu i ze względu na trudności powojenne koniecznym.
5. W razie stwierdzenia jakiegokolwiek zaniedbania w pełnieniu obowiązków służbowych, które utrudniają lub wykazują brak współpracy z czynnikami powołanymi do realizacji i wykonania planu dostaw obowiązkowych, każdy urzędnik zostanie zawieszony w pełnieniu obowiązków służbowych i pociągnięty do odpowiedzialności dyscyplinarnej.

   Przy tej sposobności przypominam treść art. 10 dekretu z dnia 30 października 1944 o ochronie Państwa (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 50): „Za winnych udaremnienia lub utrudnienia spełnienia obowiązku świadczeń rzeczowych, będzie się uważać wszystkich urzędników, którzy nie wypełniają swoich obowiązków w zakresie realizacji planu ściągnięcia świadczeń rzeczowych".
6. Przypominam, iż termin ostateczny zakończenia zbiórki obowiązkowych dostaw za rok 1944/45 został wyznaczony do dnia 1 lipca 1945.
7. Starostowie we własnej kompetencji poinformują o treści niniejszego zarządzenia wójtów i sołtysów, oraz według własnego uznania poinformują ludność o obowiązkowych dostawach i dopilnują należytego zrozumienia wśród ludności celu i zadania obowiązkowych dostaw rzeczowych.

Wojewoda:
w/z (—) *ppłk. Ziętek,* Wicewojewoda

212.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr Sm. II. 50/2 Katowice, 19 czerwca 1945 r.

Do

Ob. Ob. Starostów Powiatowych i Prezydentów miast wydzielonych Woj. Śląsko-Dąbrowskiego w sprawie zachowania drogi służbowej w korespondencji urzędowej.

Zachodzą wypadki, że gminy wiejskie i miejskie (niewydzielone) zwracają się w korespondencji bezpośrednio do Urzędu Wojewódzkiego, pomijając tu w zupełności ustaloną istniejącym porządkiem prawnym drogę służbową.

W związku z tym przypominam, że gminy wiejskie i miejskie (niewydzielone) korespondują z Urzędem Wojewódzkim tylko za pośrednictwem starostwa wzgl. wydziału powiatowego; te ostatnie obowiązane są wszelką korespondencję, pochodzącą od organów tych gmin zaopatrzyć odpowiednią adnotacją, a gdy sprawa jest natury bardziej zasadniczej, Ob. Starostowie powinni ze swej strony przedłożyć odpowiednio umotywowane wnioski.

Te same zasady stosować należy, gdy chodzi o adresowaną do mnie i Urzędu Wojewódzkiego korespondencję urzędników gminnych i powiatowych. Urzędnicy ci zwracają się do mnie tylko drogą służbową. Ob. Starostowie i Przełożeni miast i gmin obowiązani są wszelkie pisma, pochodzące od swych urzędników zaopatrzyć odpowiednią adnotacją i z zachowaniem drogi służbowej przedłożyć następnie Urzędowi Wojewódzkiemu.

Wojewoda Śląsko-Dąbrowski
w/z ppłk. Ziętek, I. Wicewojewoda.

Redakcja i Administracja: Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski, ul. Jagiellońska 25, I, pok. 244, tel. wewn. 444 i 452

Za Redakcję: Dr. Piotr Bałowski.

Tłoczono w Drukarni Urzędu Wojewódzkiego Śląsko-Dąbrowskiego, Katowice, Francuska 33, w podw., tel. 327-54

Druk. Urz. Woj. Śl.-D. 861/VI/45 (3000) R. 238-2908